

КАТАРИНА
ПРЕРАДОВИЋ

Скупе брљотине

Штетни уговори, нестручно вођење међународних арбитража и цех који ћемо по том основу платити, Србију би могли да коштају преко 200 милиона евра, односно скоро толико да анулирају годишње ефекте замрзавања плата и пензија или повећања ПДВ-а. Наиме, незваничне процене говоре да је Србија до сада у међународним арбитражама изгубила укупно око 90 милиона евра, а судећи према најавама, цех би могао бити најмање двоструко већи.

према најавама ресорног министра Велимира Илића (који је спорни уговор и склопио), могућа одштета достиже чак 90 милиона евра.

Ових дана најављује се још један, по нас вероватно несрећан међународни спор - са Ербасом, а француска компанија која 15 година чека да се уговор вредан пола милијарде долара реализује или раскине, могла би на међународном суду лако добити од Србије одштету од 25 милиона долара. Свим поменутих државним брљотинама заједничко је то да нико

Нико није одговарао за штетне уговоре. Можда их зато државни званичници олако потписују, не читајући пажљиво сваки параф

До сада су нас највише коштали Првослав Давинић и случај „Сателит“, због кога смо израелској фирми Имиц сет интернешенал, платили 35 милиона евра, пре тога случај „ИЦН Галеника“, када је Милану Панићу плаћено 28 милиона долара, док је амерички Јуниверлд Србе Илића од Србије наплатио 12 милиона долара због спора око приватизације Путника и још четири милиона долара због Србијатуриста. Ни ту списку лоших уговора и још горе вођених арбитража није крај. Тек нас чека исход арбитраже око концесије Хоргош-Пожега, а

није одговарао за штетне уговоре, да их државни званичници управо зато олако потписују, не читајући пажљиво сваки параф, а ни питање корупције није занемарљиво. Штету ће платити грађани, као још једну у низу последица лоших процена власти. Управо зато је Савет за борбу против корупције затражио од Владе Србије да утврди одговорност надлежних министара, одговорних у Агенцији за приватизацију (највише је изгубљених спорова због уговора о приватизацији), као и да утврди које су адвокатске канцеларије без тендера добијале уносан посао међународних

арбитража, без остварених резултата и икакве одговорности. А уз огромне провизије. Још је већа одговорност на министрима, чији су нас парафи на лошим уговорима скупо коштали. Тако Првославу Давинићу због афере „Сателит“ суђење траје годинама, а после ослобађајуће пресуде у случају „Панцир“, мало ко верује у другачији епилог у предмету закупа шпијунског сателита. Већини других потписника спорних уговора чак се ни не суди, па су тиме врата за нове штетне уговоре широм отворена. И за плаћања вишемилионских одштета. Још ако питање исплате косовских пензија за период од 1999. наовамо, прерасте од садашње пресуде суда у Стразбуру у корист албанског брачног пара из Косовске Митровице у масовну појаву, процене су да би Србију то могло коштати преко милијарду евра. Без обзира на то што у том периоду ни динар доприноса са Косова није плаћен у државну касу Србије. Уместо гурања овог проблема под тепих, Влада Србије морала би хитно да тражи решење. Забијање главе у песак, у нади да ће се ствари некако саме решити, могло би нас довести у ситуацију да буџет постане талац одштетних захтева. А тада нам ни већи ПДВ ни већ замрзнуте плате не могу помоћи. ■